

[Ministeren for kulturelle anliggender]

ser efter Bernerkonventionen, og et tilsvarende forhold ville også gælde for Danmark.

Altså: lige så lidt som den norske lov har løst problemet omkring fjernsynsbetjeningen af norske søfolk i Norge, vil en tilsvarende lov kunne gøre tilsvarende i Danmark.

Med hensyn til de danske bestræbelser på at søge tilvejebragt en generel aftalemæssig løsning af problemerne kan jeg henviser til, at jeg i forbindelse med behandlingen af lovforslaget om ophavsretslovens § 17 den 13. april i år oplyste det høje ting om, at der den 18. marts i år var opnået enighed mellem rettighedshavernes organisationer på den ene side og Danmarks radio og en forhandlingsdelegation fra Handelsflaadens Velfærdsraad på den anden side om et udkast til aftale. Aftalen gav mulighed for optagelse af 200 timer årligt af de danske fjernsynsprogrammer til distribution til skibene, imod at der blev givet rettighedshaverne et vederlag på 850 kr. årligt pr. skib. I forhold til de udgifter, der i øvrigt vil være forbundet med etablering af videogramtjenesten, må rettighedsvederlaget siges at være beskedent. Når aftalen var tiltrådt af parterne, ville handelsministeriet have kunnet søge finansudvalget om de nødvendige bevillinger til at sætte ordningen i gang.

Desværre blev aftaleudkastet forkastet af et flertal af medlemmerne i Handelsflaadens Velfærdsraad, der desuden har tilkendegivet, at man overhovedet ikke ønsker, at Handelsflaadens Velfærdsraad er med i nogen aftale. Et tilbud fra rettighedshavernes organisationer om nye forhandlinger blev derfor også afvist. Søfartsorganisationernes repræsentant i velfærdsrådet finder, at spørgsmålet om de søfarendes betjening med fjernsynsprogrammer må løses af Danmarks radio sådan, at søfolkene så vidt muligt får adgang til at se alle fjernsynsprogrammer.

Jeg skal ikke trætte tinget med en nærmere redegørelse for det seneste forhandlingsforløb, men blot sige, at jeg meget beklager den forsinkelse af spørgsmålets løsning, som den seneste udvikling har medført. For de søfolk, som gerne vil have de danske tv-programmer pr. bånd, er det vigtigste trods alt, at man kommer i gang så hurtigt som muligt. Jeg har derfor den 28. september haft et møde med repræsentanter for søfartsorganisationerne, og vi overvejer nu i ministeriet, hvordan vi bedst muligt og hurtigst muligt kan komme

videre med sagen. Disse overvejelser omfatter også den mulighed, at spørgsmålet tages op i forbindelse med revisionen af radioloven i indeværende folketingssamling.

Arentoft (FP):

Jeg vil gerne først takke ministeren, fordi han kom med oplysningen om, at han så sent som den 28. september har haft et møde med de søfarendes organisationer. Det betyder, at der er gang i sagen.

Nu nævnede ministeren, at man havde et aftaleudkast klar i marts, men at det er strandet af forskellige årsager. Der er altså gået over et halvt år, hvor der sådan set ikke er sket noget.

Ministeren nævnede til at begynde med, at man ikke i alle tilfælde kan sammenligne dansk og norsk lov. Det er jeg da ikke i tvivl om er fuldstændig rigtigt, men jeg mener, at et lovforslag à la det norske, hvor det altså drejer sig om de ansatte i Danmarks radio, vil betyde, at f. eks. tv-aviser, folketingsdebatter og en debat som den, der var i går aftes, »TV er Deres«, hvor der ikke udbetales honorarer af nogen art, og hvor det sådan set er billeder fra dagligdagen, der vises, kunne udsendes med det samme, såfremt man vedtog en lov svarende til den norske.

Ib Christensen (DR):

Ministeren udtrykte sin beklagelse over, at Handelsflaadens Velfærdsraad havde forkastet et aftaleudkast og dermed trukket sagen i langdrag. I betragtning af, at sagen blev rejst den 18. februar 1972, vil jeg godt spørge ministeren, om han synes, det generelt set er en rimelig arbejdsgang, at en sag som denne er så længe undervejs.

Og så vil jeg da gerne videre spørge ministeren, om det ikke vil være muligt at indføre i fremtidige kontrakter og ansættelsesvilkår i Danmarks radio, at udsendelser også kan stilles til rådighed vederlagsfrit til det formål, der her er tale om.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Jeg vil sige, at det har været en lang gang på jorden, hele diskussionen om dette spørgsmål har haft. Jeg vil dernæst sige, at også i Norge er det et problem, der først er blevet løst midlertidigt fra 1975, og kun én